

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งที่ตั้งอยู่ในหลักสูตรให้นักเรียนไทยได้เรียนรู้เป็นภาษาที่สอง แต่ถึงแม้จะมีการสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยเป็นเวลานานแล้วก็ตาม ผู้เรียนก็ยังประสบปัญหาในการใช้ภาษาอังกฤษอยู่ โดยเฉพาะด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษซึ่งผู้เรียนยังมีข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษอยู่มาก จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนควรจะทำการศึกษาและวิเคราะห์หาข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน เพื่อหาสาเหตุและแนวทางในการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นนั้น ๆ อันจะนำไปสู่การปรับปรุงการเรียนการสอนของครูที่จะช่วยให้ผู้เรียนมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษดีขึ้น ซึ่งจะ เป็นพื้นฐานสำหรับการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษในระดับสูงขึ้นไป

จากการทำวิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 เขตการศึกษา 8" ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องและสามารถสรุปประเด็นสำคัญ ซึ่งจะแยกเสนอไว้ดังต่อไปนี้

1. หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา
2. ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
3. ขั้นตอนการเขียนภาษาอังกฤษ
4. การจัดกิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
5. การวัดและประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
6. สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ
7. การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ

1. หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทยได้ทำอย่างเป็นทางการมานานแล้วตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 5 (กานดา ณ กลาง, 2515) จะเห็นได้ว่าภาษาอังกฤษมีความสำคัญมากรองลงมาจกภาษาไทยเพราะเป็นภาษาที่ใช้สำหรับติดต่อสื่อสารกันระหว่างประชาชนชาติต่าง ๆ (กมล ภาณีจิตร, 2519) ด้วยเหตุนี้ วิชาภาษาอังกฤษจึงได้รับการจัดเข้าไว้เป็นวิชาหนึ่งในหลักสูตรประถมศึกษาตอนปลาย ตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2503 โดยมีชั่วโมงเรียนสัปดาห์ละ 3-5 ชั่วโมง และมีความมุ่งหมายในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษไว้ดังนี้คือ

1. เพื่อให้เด็กเข้าใจว่าภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่ใช้กันแพร่หลายทั่วโลก เป็นกุญแจแห่งคลังความรู้ และเป็นสื่อสำคัญในการติดต่อกับต่างประเทศ
2. เพื่อให้เด็กรู้จักใช้ภาษาอังกฤษ เป็นเครื่องสื่อความหมายโดยให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนพอควรแก่ขั้น
3. เพื่อให้เด็กเห็นประโยชน์ของการเรียนภาษาอังกฤษว่าเกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน และให้รู้ว่าโอกาสที่จะได้พบเห็นภาษาอังกฤษนั้นมีอยู่เนือง ๆ
4. เพื่อให้เด็กสนใจในการศึกษาหาความรู้ภาษาอังกฤษเพิ่มเติมอยู่เสมอ
5. เพื่อให้เด็กมีพื้นฐานในการศึกษาต่อ และเพื่อช่วยการศึกษาวิชาอื่น ๆ ด้วย (ศึกษาธิการ, 2511 อ้างถึงใน วราพร นุ่มมณี, 2528)

หลังจากที่ได้จัดการศึกษาตามหลักสูตรพุทธศักราช 2503 มาเป็นเวลากว่า 10 ปีแล้ว ก็ได้มีข้อวิจารณ์เกี่ยวกับปัญหาการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษอย่างมากมายจึงมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางด้านหลักสูตร คือ ในปี 2518 กระทรวงศึกษาธิการได้มีดำริที่จะยกเลิกการสอนภาษาอังกฤษในชั้นประถมศึกษาเสีย โดยกำหนดให้เป็นวิชาเลือกในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นแทน (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2526) แต่การยกเลิกการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาทำได้ไม่นาน ก็มีการเรียกร้องให้มีการสอนภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาตามเดิม ในที่สุดกระทรวงศึกษาธิการจึงมีคำสั่งที่ วก.520/2523 ลงวันที่ 3 พฤศจิกายน 2523 ให้เพิ่มเวลาเรียนในชั้นประถมศึกษาปีที่ 5-6 อีกสัปดาห์ละ 5 ชั่วโมง โดยให้เริ่มการสอนตั้งแต่ปีการศึกษา 2525 เป็นต้นไปโดยจัดให้อยู่ในกลุ่มประสบการณ์พิเศษซึ่งเป็นวิชาเลือกประกอบด้วยวิชาภาษาอังกฤษและวิชา

การงานที่เกี่ยวกับการดำรงชีวิต

หลังจากที่วิชาภาษาอังกฤษได้กลับเข้ามาเป็นวิชาเลือกในหลักสูตรปัจจุบัน กระทรวงศึกษาธิการก็ได้กำหนดให้หลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 มีจุดมุ่งหมายในการเรียน ดังนี้คือ

1. เพื่อให้มีความรู้และทักษะพื้นฐานเกี่ยวกับภาษาอังกฤษ
2. เพื่อเพิ่มพูนประสบการณ์ทางภาษา
3. เพื่อเป็นพื้นฐานในการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมทั้งในและนอกระบบ
4. เพื่อสร้างเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษซึ่งเป็นภาษาสากล

จากจุดมุ่งหมายดังกล่าว ทำให้เกิดจุดประสงค์การเรียนรู้ทักษะต่าง ๆ และเนื้อหาวิชาภาษาอังกฤษดังต่อไปนี้

จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหา
การฟังและการพูด	
<ol style="list-style-type: none"> 1. ฟังและออกเสียงสระ พยัญชนะ และคำได้ 2. สามารถฟัง และเข้าใจความหมายของคำ และประโยค 3. สามารถใช้คำพูดและเลือกใช้ถ้อยคำให้ผู้อื่น เข้าใจความหมายตามที่ต้องการ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ความสัมพันธ์ระหว่างเสียงสระ พยัญชนะ ตัวอักษร และคำภายในวงศัพท์ 800 คำ 2. ข้อความและโครงสร้างอย่างง่าย ๆ เช่น ประโยคคำสั่ง บอกเล่า คำถาม คำตอบสั้น ๆ ตามสถานการณ์ที่สร้างขึ้น
การอ่าน	
<ol style="list-style-type: none"> 1. ประสมอักษรและอ่านออกเสียงได้ 2. สามารถอ่านและเข้าใจความหมายของ เนื้อหาที่กำหนดให้ 3. สามารถใช้พจนานุกรมได้ 	<ol style="list-style-type: none"> 1. การอ่านออกเสียงที่สัมพันธ์กับตัวหนังสือ คำ และข้อความให้ถูกต้องตามจังหวะและวรรคตอน 2. การอ่านเรื่องที่ใช้ศัพท์ และรูปประโยคภายใน วงที่กำหนด เนื้อเรื่องเหมาะสมกับวัย 3. การอ่านในใจเพื่อจับใจความ 4. การใช้พจนานุกรม

จุดประสงค์การเรียนรู้	เนื้อหา
การเขียน	
1. คัดและลอกแบบตัวอักษรเป็นคำและข้อความตามที่กำหนดให้ได้ 2. เขียนคำและประโยคตามคำบอกได้ 3. เขียนประโยคโดยใช้คำและโครงสร้างที่เรียนมาได้	1. การคัดและลอกแบบตัวอักษรทั้งตัวพิมพ์ และตัวเขียนตามแบบที่กำหนด 2. เขียนตามคำบอก ตอบคำถาม เขียนประโยคสั้น ๆ รวมทั้งการใช้เครื่องหมายวรรคตอน
(กระทรวงศึกษาธิการ, 2525)	

ต่อมาในปี พ.ศ. 2533 กระทรวงศึกษาธิการได้ประกาศให้ใช้หลักสูตรประถมศึกษาพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พุทธศักราช 2533) จุดประสงค์ของหลักสูตรภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษาและคำอธิบายรายวิชาเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมบางส่วน ดังนี้

จุดประสงค์ภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

1. ให้ความเข้าใจในหลักเกณฑ์การใช้ภาษาอันเป็นพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษ
2. ให้มีทักษะในการฟัง พูด อ่าน และเขียนที่จะช่วยให้ใช้ภาษาในการสื่อสารได้ตามความเหมาะสมแก่วัย
3. ให้มีเจตคติที่ดีต่อภาษาอังกฤษเป็นภาษาสากล รวมทั้งมีนิสัยรักการอ่านและการแสวงหาความรู้เพิ่มเติม
4. ให้เห็นแนวทางในการนำภาษาอังกฤษไปใช้ประโยชน์

คำอธิบายรายวิชาภาษาอังกฤษในระดับประถมศึกษา

การฟัง

คำอธิบาย

ฝึกฟังและปฏิบัติตามความหมายของคำ วลี ประโยค จำแนกและจัดหมวดหมู่ความสัมพันธ์

ของเสียงและคำที่ฟัง

ฝึกฟังประโยค บทสนทนาสั้น ๆ ในสถานการณ์ต่าง ๆ เพลง แล้วอธิบายซักถามเกี่ยวกับความเข้าใจ ความรู้สึกและข้อคิดที่ได้จากสิ่งที่ฟัง

ฝึกฟังข้อความสั้น ๆ และอภิปรายซักถามใจความสำคัญ ๆ ของเรื่องเพื่อให้มีความสามารถในการฟัง เข้าใจสิ่งที่ฟัง ปฏิบัติงานได้ สามารถวิเคราะห์เกี่ยวกับเรื่องที่ฟัง มีความสนุกสนานในการเรียนภาษาอังกฤษ และมีนิสัยที่ดีในการฟัง

การพูด

คำอธิบาย

ฝึกพูดออกเสียงคำ วลี ประโยคให้ถูกต้องตามหลักการออกเสียงภาษาอังกฤษตามแบบให้สัมพันธ์กับความหมายและเรื่องที่ฟัง

ฝึกสนทนาในสถานการณ์ต่าง ๆ ตั้งคำถาม ตอบคำถาม เล่าเรื่อง อธิบายแสดงความคิดเห็น ความต้องการ แสดงบทบาทสมมติ เล่นเลียนแบบ เล่นเกม และฝึกร้องเพลง

เพื่อให้มีความสามารถในการพูดได้ชัดเจนถูกต้อง สื่อความได้ มีความสนุกสนานและมีนิสัยที่ดีในการพูด

การอ่าน

คำอธิบาย

ฝึกอ่านออกเสียงคำ วลี ประโยค ตามหลักเกณฑ์การอ่าน

ฝึกอ่านออกเสียง และอ่านในใจ เรื่องที่เกี่ยวกับประสบการณ์ และการดำเนินชีวิต นิทาน นิยาย เรื่องสั้น ๆ ข่าว โฆษณา คำแนะนำ คำชี้แจง แผนที่ แผนภูมิ และกราฟที่ประกอบเป็นเรื่องราวที่นำมาอ่าน แล้วอภิปรายซักถามเกี่ยวกับรายละเอียด ความคิดเห็น และใจความสำคัญของเรื่องที่อ่าน

ฝึกใช้พจนานุกรมในการเพิ่มพูนความรู้

เพื่อให้มีความรู้เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การอ่าน และสามารถนำไปอ่านคำใหม่ ๆ ได้ มีทักษะในการอ่านออกเสียงและอ่านในใจ มีความสามารถในการวิเคราะห์ สรุปใจความสำคัญ การใช้พจนานุกรมและการแสวงหาความรู้เพิ่มเติมโดยการอ่าน

การเขียน

คำอธิบาย

ฝึกคัดลายมือ เขียนสะกดคำ ประสมอักษร คำ วลี ประโยค และข้อความตามที่กำหนดให้ ฝึกเขียนคำ วลี ประโยค และข้อความให้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ทางภาษา เครื่องหมายต่าง ๆ การเลือกใช้คำให้ถูกต้องตามความหมายของประโยค และรูปประโยค การใช้คำตามหน้าที่ในประโยค การเรียบเรียงประโยคให้เป็นข้อความที่สื่อความหมายได้ชัดเจน

อภิปรายซักถามเกี่ยวกับโครงเรื่อง ลำดับเหตุการณ์ใจความสำคัญของเรื่องที่เขียน แล้วฝึกเขียนภายใต้คำแนะนำและตามความคิดของตนเองอย่างเสรี

ฝึกเขียนตามคำบอก เขียนประโยคแสดงความรู้สึก ความต้องการ บทสนทนาง่าย ๆ หรือข้อความสั้น ๆ จากการอ่านและการฟัง บันทึกเหตุการณ์ประจำวัน แบบกรอกรายการต่าง ๆ แหม่นมั่ง บัตรเชิญ บัตรอวยพร

เพื่อให้มีทักษะในการเขียน เขียนได้ถูกต้อง รวดเร็ว เป็นระเบียบสวยงาม และสื่อความหมายได้ สามารถคิดลำดับเหตุการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่เขียน เขียนแสดงความคิดเห็นอย่างเสรีและนำ การเขียนไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้

จากจุดประสงค์ของหลักสูตรและคำอธิบายรายวิชาดังกล่าวข้างต้นนี้ ทำให้การสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันเป็นแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) โดยเน้นให้ผู้เรียนต้องฝึกทักษะในการเรียนภาษาอังกฤษทั้ง 4 ด้านคือ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียน ไปพร้อม ๆ กัน

2. ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ทักษะการเขียน คือ วิธีการสื่อความหมายจากภาษาพูดออกมาเป็นสัญลักษณ์คือตัวอักษร ที่สมาชิกในสังคมใช้เพื่อถ่ายทอดความคิดและถ้อยคำลงบนแผ่นกระดาษ (Kadler, 1970) ซึ่งเป็นที่เข้าใจระหว่างผู้เขียนและผู้อ่าน ทักษะการเขียนจึงเป็นรูปแบบของการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย ดังที่ ลาโด (Lado, 1977) ได้กล่าวว่า การเขียนโดยไม่ทราบความหมายไม่นับว่าเป็นการเขียน เป็นเพียงการจารึกตัวอักษรลงบนสิ่งใดสิ่งหนึ่งเท่านั้น

ทักษะการเขียนจะเริ่มต้นจากการเขียนตัวอักษรของแต่ละภาษา การเรียบเรียงคำเป็นวลี เป็นประโยคได้ถูกต้องตามโครงสร้างของภาษา รู้จักใช้เครื่องหมายวรรคตอน ใช้สำนวน และสามารถแสดงความคิดเห็นออกมาเป็นภาษาเขียนที่สื่อความหมายซึ่งกันและกันได้ (ศิธร แสงธนู, 2516) ซึ่งการที่ผู้เรียนจะเขียนได้ดีนั้นจะต้องได้รับการฝึกฝนให้เรียบเรียงความคิดต่าง ๆ ที่จะออกมาในรูปประโยค เพื่อประกอบกันเป็นเนื้อความของภาษานั้น ๆ (บุญศิริ ผ่องอักษร, 2521) นอกจากนี้ทักษะการเขียนจะต้องมีความชัดเจน กล่าวคือ จะต้องประกอบด้วยความต้องการของภาษาและความเหมาะสมของภาษา (White, 1980)

เนื่องจากทักษะการเขียนภาษาอังกฤษเป็นการรวบรวมเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรที่ถูกต้องตรงตามระเบียบวิธีการเขียนของภาษา ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษจึงเป็นทักษะที่ซับซ้อนด้วยองค์ประกอบหลายประการซึ่งจะก่อให้เกิดผลบรรลุตามจุดประสงค์ของการเขียน ดังที่ ฮีตัน (Heaton, 1975) ได้แบ่งองค์ประกอบที่จำเป็นในการเขียนไว้ 4 ประการ คือ

1. ทักษะทางไวยากรณ์ (Grammatical Skills) คือความสามารถในการเขียนประโยคต่าง ๆ ได้ถูกต้อง
2. ทักษะทางลีลาภาษา (Stylistical Skills) คือความสามารถในการเขียนประโยคหลาย ๆ แบบ ได้อย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ
3. ทักษะกลไก (Mechanical Skills) คือความสามารถในการใช้สัญลักษณ์ต่าง ๆ ของภาษาได้ถูกต้องตามแบบแผน
4. ทักษะทางการเลือกข้อความที่เหมาะสม (Judgement Skills) คือความสามารถในการเขียนข้อความที่เหมาะสม ตรงตามวัตถุประสงค์

นอกจากนี้ยังมีผู้ให้ความเห็นเกี่ยวกับองค์ประกอบของทักษะการเขียนอีกว่า การเขียนที่ดีจะต้องมีองค์ประกอบหลายประการคือ ความสามารถเขียนตัวอักษรได้ถูกต้องและชัดเจน การประสมตัวอักษรเป็นถ้อยคำและใช้เครื่องหมายวรรคตอนได้ถูกต้อง การรู้จักเรียบเรียงภาษาเป็นวลี ประโยคได้ถูกต้องตามความนิยมของภาษา การมีความนึกคิดที่จะเขียนออกมาได้ การรู้จักเรียบเรียงและลำดับความคิดได้อย่างสมเหตุสมผล และการรู้จักใช้ถ้อยคำสำนวนที่เด่นชัด (บุญเหลือ กุญชร, 2507) ความรู้ในเรื่องดังกล่าวนี้นับเป็นพื้นฐานที่สำคัญของทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

โดยสรุปแล้ว ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ คือ การถ่ายทอดความคิด ความรู้ที่มีอยู่ออกมาเป็นตัวอักษร สิ่งที่จะเขียนต้องมีความหมายจึงจะสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้ และการที่ผู้เขียนจะสื่อความหมายได้ถูกต้องและมีประสิทธิภาพนั้นต้องมีความพร้อมในเรื่ององค์ประกอบของทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งประกอบด้วย กลไกในการเขียนอันได้แก่ ความรู้ในเรื่องตัวอักษรและเครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ ความรู้ในเรื่องโครงสร้างไวยากรณ์ของภาษา การเรียบเรียงประโยคได้ถูกต้องและสื่อความหมาย และการเลือกใช้ถ้อยคำสำนวนที่เหมาะสมกับเนื้อหาและวัตถุประสงค์ที่จะเขียน ที่สำคัญคือเนื้อหาที่เขียนจะต้องตรงตามวัตถุประสงค์ และความเหมาะสมของผู้อ่าน ซึ่งเมื่อผู้เขียนมีความพร้อมในองค์ประกอบเหล่านี้ ย่อมทำให้งานเขียนออกมามีประสิทธิภาพดีและสื่อความหมายได้ถูกต้องตรงตามจุดมุ่งหมายของผู้เขียน

3. ขั้นตอนการเขียนภาษาอังกฤษ

การที่ผู้เขียนจะสามารถมีทักษะการเขียนภาษาอังกฤษได้ดั่งนั้น ผู้เขียนจะต้องผ่านการฝึกฝนไปตามลำดับขั้นตอนของการฝึกทักษะการเขียน ซึ่งมีนักการศึกษาได้แบ่งขั้นตอนการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษไว้ดังต่อไปนี้

ลาโด (Lado, 1964), มอริส (Morris, 1966) และรีเวอร์ส (Riverse, 1968) ได้แบ่งขั้นตอนของการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ สรุปได้ดังนี้

1. การเตรียมตัวก่อนการเขียน (Prewriting) เป็นการแนะนำให้ผู้เรียนรู้จักและเขียนสัญลักษณ์ต่าง ๆ แทนคำพูด ซึ่งให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวอักษรและการประสมตัวอักษรกับระบบเสียง สีลาการเขียน และความแตกต่างของตัวอักษรแต่ละตัว
2. ขั้นลอกแบบ (Copying) เป็นการให้ผู้เรียนฝึกเขียนตามแบบที่กำหนดให้ซึ่งเป็นข้อความต่าง ๆ ที่ผู้เรียนได้เรียนผ่านมาแล้ว
3. ขั้นเลียนแบบ (Reproduction) เป็นขั้นที่ผู้เรียนต้องเขียนจากสิ่งที่จำได้ ฝึกเขียนตามคำบอก ตอบคำถามสิ่งที่เรียนมาแล้ว
4. ขั้นเขียนประโยคที่ซับซ้อน (Recombination) เป็นขั้นที่ผู้เรียนนำความรู้เรื่องคำศัพท์และไวยากรณ์ที่เรียนมาแล้ว มาใช้ในโครงสร้างใหม่ที่ซับซ้อนขึ้น

5. ขั้นการเขียนตามแนวชี้แนะ (Guided writing) เป็นขั้นที่ผู้เรียนมีอิสระในการเลือกใช้คำและโครงสร้างที่จะเขียน แต่ยังคงอยู่ภายใต้การแนะนำของครู

6. ขั้นการเขียนเรียงความ (Composition) เป็นขั้นที่ผู้เรียนมีอิสระในการเลือกใช้คำและโครงสร้างที่จะเขียนตามที่ตนต้องการได้

การแบ่งลำดับขั้นในการฝึกทักษะการเขียนดังกล่าว สอดคล้องกับขั้นตอนการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษตามแนวคิดของ วาเล็ท และดิสติก (Valette and Distick, 1972) ดังต่อไปนี้

1. ขั้นทักษะกลไก (mechanical skills) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถเขียนเขียนแบบคำหรือประโยคได้อย่างถูกต้องโดยไม่จำเป็นต้องเข้าใจคำหรือข้อความเหล่านั้น

2. ขั้นความรู้ (knowledge) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถเขียนจากสิ่งที่เรียนมาแล้วได้ เช่น การเขียนประโยคได้เหมาะสมกับรูปภาพ การเขียนตามคำบอก และการเขียนตอบคำถามจากสิ่งที่เรียนมาแล้ว เป็นต้น

3. ขั้นถ่ายโอน (transfer) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้เกี่ยวกับกฎไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ได้เรียนไปแล้วมาเขียนในสถานการณ์ใหม่

4. ขั้นสื่อสาร (communication) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถสื่อความคิดออกมาเป็นภาษาเขียนตามความต้องการของตนได้ เน้นการเขียนให้ผู้อ่านเกิดความเข้าใจในเนื้อความมากกว่าความถูกต้องตามไวยากรณ์

5. ขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ (criticism) เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถแสดงความคิดเห็นของตนได้อย่างคล่องแคล่ว รู้จักเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมตามเนื้อหาของเรื่อง ในขั้นนี้ความสามารถในการเขียนของผู้เรียนจะใกล้เคียงหรือเท่าเทียมกับความสามารถของเจ้าของภาษา

กล่าวโดยสรุปแล้ว ลำดับขั้นของการฝึกทักษะการเขียนภาษาอังกฤษนั้นเริ่มจากทักษะการเขียนที่ง่ายไปหาทักษะการเขียนที่ยากขึ้น อันได้แก่ การให้รู้จักตัวอักษรและเครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ โดยการคัดลอกประโยคหรือข้อความ การให้เขียนตามคำบอกหรือตอบคำถามจากสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว การนำความรู้ด้านคำศัพท์และกฎไวยากรณ์มาใช้ในสถานการณ์ใหม่ การเขียนเพื่อสื่อความคิดที่อยู่ภายใต้คำแนะนำของครู ไปจนถึงระดับที่ยากที่สุดคือ การเขียนเรียงความแบบอิสระซึ่งการเขียนในขั้นนี้ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ความสามารถเกี่ยวกับภาษาอังกฤษได้ใกล้เคียงหรือทัดเทียมกับเจ้าของ

ภาษา

4. การจัดกิจกรรมการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษนั้นสามารถจัดกิจกรรมได้หลายรูปแบบ ซึ่งโดยทั่วไปแล้ว กิจกรรมในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ควรแบ่งออกเป็น 3 ระยะคือ

1. กิจกรรมก่อนการเขียน (Pre-writing activities) เป็นการปูพื้นความรู้ในเรื่องที่เขียน เพื่อฝึกเกี่ยวกับการใช้องค์ประกอบที่สำคัญของทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ อันได้แก่ การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ และการใช้คำศัพท์สำนวน ซึ่งครูจะต้องให้ผู้เรียนได้ฝึกหัดเขียนในสิ่งที่เรียนไปแล้วเพื่อความแม่นยำ กิจกรรมในการฝึกเขียน ได้แก่

- 1.1 การคัดลอกข้อความตามตัวอย่างที่กำหนดให้
- 1.2 การแทนค่าลงในประโยคตัวอย่าง
- 1.3 การหาคำที่มีความหมายคล้ายคลึงหรือตรงข้ามกับคำที่กำหนดให้ในประโยค
- 1.4 การเขียนคำจำกัดความของคำที่กำหนดให้
- 1.5 การเปลี่ยนรูปประโยค
- 1.6 การเชื่อมประโยค
- 1.7 การเขียนตามคำบอก (ปาริฉัตร สรณญาณาวุธ, 2532)

2. กิจกรรมระหว่างเรียน (While-writing) เป็นกิจกรรมที่ผู้สอนนำมาใช้ฝึกทักษะในขณะเขียนเรื่อง ได้แก่ กิจกรรมที่ช่วยเสริมการเขียนเรียงความ และกิจกรรมที่ช่วยเสริมการเขียนที่ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

2.1 กิจกรรมที่ช่วยเสริมการเขียนเรียงความ กิจกรรมที่สามารถนำมาเสริมเพื่อฝึกให้นักเรียนเขียนเรียงความนั้น มีอยู่ด้วยกันหลายรูปแบบ ดังที่ สู่ไร พงษ์ทองเจริญ (2526) ได้เสนอ กิจกรรมที่จะช่วยเสริมการเขียนเรียงความดังนี้

การเติมคำลงในช่องว่าง ซึ่งอาจจะมีตัวเลือกหรือไม่มตัวเลือกก็ได้ สามารถใช้ได้กับ

การเริ่มต้นเขียน เพื่อนักเรียนจะรู้สึกว่าง่าย และมีความมั่นใจในการเขียนเนื่องจากไม่ต้องเขียนประโยคเองทั้งหมด ครูสามารถนำเรียงความตัวอย่าง (Model composition) มาทำให้มีช่องว่าง ซึ่งอาจจะต้องการให้เติมคำ ๆ เดียว เช่น คำนาม คำกริยา หรือให้เติมเป็นวลี (Phrase) อนุประโยค (Clauses) หรือประโยค ตามลำดับ โดยพิจารณาให้เหมาะสมกับความสามารถ และระดับชั้นของนักเรียน

การเขียนเรียงความเลียนแบบตัวอย่าง เป็นการให้นักเรียนเปลี่ยนเรื่องที่ครูนำมาให้อ่านเสียใหม่โดยใช้ถ้อยคำของนักเรียนเอง หรือให้ดัดแปลงเรื่องใหม่ให้สอดคล้องกับประสบการณ์ของนักเรียน

การเขียนเรื่องตามภาพ ครูจะใช้รูปภาพเป็นสถานการณ์ (situation) เพื่อเป็นแนวความคิดในการเขียนเรียงความแก่นักเรียน ซึ่งการใช้ภาพนั้นจะต้องเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน แล้วสามารถเข้าใจได้ง่าย

การเขียนเรียงความจากคำถาม เป็นการเขียนที่ครูจะให้คำถามไว้เป็นแนว นักเรียนตอบคำถามเหล่านั้นแล้วจึงนำมาเรียบเรียงเป็นเรียงความ การฝึกอาจจะเริ่มด้วยการตอบคำถามปากเปล่าก่อนก็ได้

การเขียนเรียงความจากบทสนทนา การเขียนแบบนี้อาจทำกิจกรรมได้หลายลักษณะได้แก่

- การเขียนข้อความต่อบทสนทนาให้ได้ใจความต่อเนื่อง
- การแปลงเรื่องเล่าเป็นบทสนทนา
- การแปลงบทสนทนาเป็นเรื่องเล่า

การเขียนเรียงความจากคำศัพท์หรือตัวละครที่กำหนดให้ การเขียนแบบนี้ ครูจะกำหนดคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ ตัวละคร หรือแนวคิดในการดำเนินเรื่องให้ นักเรียนจะเขียนโดยอาศัยแนวคิดที่ครูให้มา

การจัดลำดับประโยคในแผ่นกระดาษให้เป็นเรื่องที่สมบูรณ์ (strip story) วิธีนี้เริ่มจากครูหาเรียงความสั้น ๆ มา 1 เรื่อง จากนั้นจึงเขียนประโยคลงในแถบกระดาษชิ้นละ 1 ประโยค ชุดหนึ่งจะมีจำนวนแถบกระดาษเท่ากับจำนวนประโยคที่รวมกันแล้วเป็นเรื่องที่สมบูรณ์ ซึ่งครูจะเตรียมไว้ให้ครบจำนวนกลุ่มของนักเรียน ครูแจกแถบกระดาษนี้ให้นักเรียนกลุ่มละ 1 ชุด ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มอ่านประโยคแล้วช่วยกันคิดว่าควรเรียงประโยคออกมาเป็นเรื่องที่ถูกต้องได้อย่างไร แล้วจึงให้ตัวแทนกลุ่มออกมาเล่าเรื่องให้เพื่อนในชั้นฟัง ซึ่งครูก็จะสรุปเนื้อหาในแต่ละเรื่องให้นักเรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง

2.2 กิจกรรมที่ช่วยเสริมการเขียนที่ใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน มีหลายอย่าง เช่น

- การเขียนจดหมาย
- การเขียนบัตรเชิญและบัตรอวยพร
- การกรอกแบบฟอร์มต่าง ๆ
- การเขียนรายการหรือรายชื่อสิ่งต่าง ๆ
- การเขียนบันทึกประจำวัน
- การเขียนคู่มือการใช้เครื่องใช้ต่าง ๆ (ปาริฉัตร สรญาณธนาวุธ, 2532)

ก่อนที่ครูจะให้ให้นักเรียนทำกิจกรรมการเขียนที่ใช้ในชีวิตประจำวันเหล่านี้ นอกจากครูจะแนะนำเรื่อง คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างประโยคที่ใช้ในการเขียนแล้ว ครูควรสอนแบบฟอร์มในการเขียนด้วย นักเรียนจะได้สามารถทำกิจกรรมได้อย่างถูกต้อง

3. กิจกรรมหลังการเขียน (Post-writing activities) เป็นกิจกรรมที่ครูจัดขึ้นโดยให้นักเรียนมีโอกาสใช้ทักษะการเขียนสัมพันธ์กับทักษะต่าง ๆ ซึ่ง สุกุทรา อักษรานุเคราะห์ (2530) ได้เสนอกิจกรรมหลังการเขียนว่า นักเรียนควรนำเรื่องที่เขียนมาอ่านให้เพื่อนฟัง นำมาถามคำถาม เขียนบทสนทนา หรือนำมาอภิปรายแสดงความคิดเห็น ตลอดจนวิจารณ์ข้อเขียนนั้น ๆ ในเชิงความถูกต้องในการสื่อความ และการใช้ภาษาที่ถูกต้องเหมาะสม

นอกจากการจัดกิจกรรมหลังการเขียนในชั้นเรียนแล้ว ครูยังสามารถจัดกิจกรรมนอกชั้นเรียนเพื่อเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษให้แก่ผู้เรียนได้ด้วย ไบรท์ (Bright, 1970) ได้เสนอกิจกรรมนอกชั้นเรียนเพื่อเสริมทักษะการเขียนภาษาอังกฤษไว้ ดังนี้

1. การจัดนิทรรศการ (Exhibition) หรือการจัดบอร์ดในชั้นเรียน (Display board) เป็นภาพประกอบคำบรรยายภาษาอังกฤษ
2. การทำจุลสาร วารสาร หรือหนังสือพิมพ์เป็นภาษาอังกฤษ
3. การประกวดเขียนเรียงความ คำขวัญ หรือคำในโฆษณาที่เป็นภาษาอังกฤษ
4. การจัดการแสดงต่าง ๆ โดยเขียนบทเป็นภาษาอังกฤษ

อย่างไรก็ตามการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จะมีประสิทธิภาพหรือไม่อยู่ที่ครูผู้สอนว่าจะพยายามสร้างแรงจูงใจให้แก่ผู้เรียนมากเพียงใด เพราะแรงจูงใจนี้เป็นสิ่งกระตุ้นให้เกิดการติดต่อสื่อสาร และเร้าใจให้ผู้เรียนได้แสดงความสามารถที่แท้จริงในการเขียน ในการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ ครูควรหาวิธีการสอนเขียนแบบต่าง ๆ พร้อมทั้งจัดกิจกรรมให้หลากหลายที่จะทำให้เกิดการสื่อสารอย่างแท้จริง อันจะทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกเพลิดเพลินและรักการเขียนมากยิ่งขึ้น

5. การวัดและประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ

ทักษะการเขียนเป็นทักษะที่มีความยุ่งยาก และสลับซับซ้อน ผู้ที่จะสามารถเขียนได้ดีนั้น จะต้องมีความสามารถในองค์ประกอบหลายด้าน ซึ่ง ไคเคอริช (Diederich อ้างถึงใน McColly, 1970) ได้กำหนดองค์ประกอบในการประเมินผลทักษะการเขียนไว้ ดังนี้

1. ความคิด (Ideas) พิจารณาที่ความกระฉ่าง ความต่อเนื่อง และความสมเหตุสมผล
2. รูปแบบ (Form) พิจารณาที่การเรียบเรียงเนื้อหา และการเรียบเรียงความคิด
3. อรรถรส (Flavor) พิจารณาที่ลีลาการเขียน
4. กลไกการใช้ภาษา (Mechanics) พิจารณาที่การใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำ และกฎไวยากรณ์
5. การใช้คำ (Wording) พิจารณาที่การเลือกใช้คำ และการเรียบเรียงคำ

สำหรับ วาเล็ท และดิสลิก (Valette and Disick, 1972) ได้เสนอแนะแนวคิดในการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนตามระดับพฤติกรรมทางภาษา ดังนี้

ขั้นที่ 1 ขั้นทักษะกลไก คือ ให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการเขียนโดยการลอกแบบ ซึ่งพฤติกรรมที่ต้องการประเมินนั้นมีดังนี้

- การคัดลอกข้อความภาษาอังกฤษ
- การเขียนสะกดคำให้ถูกต้องจากความจำ
- การเขียนประโยคเทียบแทน

ขั้นที่ 2 ขั้นความรู้ คือ ให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการระลึกได้ ซึ่งพฤติกรรมที่

ต้องการประเมินนั้นดังนี้

- การเขียนประโยคที่คุ้นเคยตามคำบอก
- การเขียนกระสวนไวยากรณ์ต่าง ๆ ที่เรียนมาได้ถูกต้อง
- การเขียนสะกดคำที่คุ้นเคย หรือกระสวนไวยากรณ์ตามคำบอก
- การเขียนเครื่องหมายวรรคตอนไปพร้อมกับการเขียนตามคำบอก
- การเขียนตอบคำถามที่คุ้นเคยให้ถูกต้อง

ขั้นที่ 3 ขั้นการถ่ายโอน คือ ให้ผู้เรียนสามารถนำความรู้ไปใช้ในโครงสร้างหรือสถานการณ์ใหม่ได้ ซึ่งพฤติกรรมที่ต้องการประเมินมีดังนี้

- การสามารถเลือกข้อความส่วนที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์จากโครงสร้างที่ให้
- การเขียนกระสวนใหม่ตามสิ่งที่กำหนดให้และเปลี่ยนแปลงไวยากรณ์ที่จำเป็น
- การเขียนเรียงความแบบที่มีการแนะ

ขั้นที่ 4 ขั้นการสื่อสาร คือ ให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการแสดงความรู้สึกนึกคิดของตนเองออกมาให้ผู้อื่นเข้าใจ พฤติกรรมที่ต้องการประเมิน คือ

- การเขียนเรียงความเพื่อถ่ายทอดความคิดที่เกี่ยวข้องกับชีวิตประจำวัน

ขั้นที่ 5 ขั้นวิเคราะห์วิจารณ์ คือ ให้ผู้เรียนสามารถสังเคราะห์ คือ รวบรวมส่วนประกอบส่วนประกอบย่อย ๆ เข้าเป็นระบบใหญ่ได้ พฤติกรรมที่ต้องการประเมินมีดังนี้

- การเขียนเรียงความโดยสามารถเลือกใช้ลีลา และภาษาที่เหมาะสม

จากแนวคิดที่ได้กล่าวมาข้างต้นนี้ สามารถนำมาเป็นแนวทางในการสร้างแบบทดสอบได้ ซึ่งการสร้างแบบทดสอบวัดและประเมินผลทักษะการเขียนนั้น สามารถทำได้ใน 2 ลักษณะตามแนวคิดของ ฟินอคเชียโร และ โบนโนโม (Finocchiaro and Bonomo, 1973) ดังนี้คือ

1. แบบทดสอบชนิดให้ตอบสั้น (Short Answer Tests) เช่น แบบสอบชนิดเลือกตอบ (Multiple Choice) , เติมคำ (Completion) , การเปลี่ยนคำโดยใช้คำที่ให้มาแทน (Substitution) หรือ การเปลี่ยนประโยคจากโครงสร้างหนึ่งไปยังอีกโครงสร้างหนึ่ง (Transformation) แบบทดสอบเหล่านี้มีข้อดีคือ ตรวจให้คะแนนได้ง่ายและรวดเร็ว และมีข้อจำกัดสำหรับแบบทดสอบประเภทนี้คือ ต้องไม่ถามในขอบข่ายความรู้ที่กว้างเกินไป

2. แบบทดสอบแบบเรียงความ (Essay Tests) หรือแบบทดสอบอัตนัย เป็นแบบทดสอบที่ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการใช้โครงสร้างประโยคหลายรูปแบบ รู้คำศัพท์จำนวนมากและมีความสามารถที่จะแสดงความคิดออกมาอย่างมีเหตุผลแจ่มชัดและกระชับ ดังนั้นจึงไม่ควรใช้แบบทดสอบอัตนัยนี้กับผู้เริ่มเรียนภาษา ด้วยแบบทดสอบนี้จะเป็ประโยชน์เหมาะสมกับผู้เรียนในระดับสูงขึ้นไปมากกว่า

ในการสร้างแบบทดสอบวัดและประเมินผลทักษะการเขียน อาจทำได้โดยใช้ข้อสอบแบบผสมผสานกันไป ดังที่ ลาโด (Lado, 1964) ที่ได้กล่าวสรุปไว้ว่า เราอาจใช้แบบทดสอบทั้งอัตนัยและปรนัยวัดองค์ประกอบต่าง ๆ ได้ดังนี้

1. ใช้แบบทดสอบปรนัยวัดความสามารถเกี่ยวกับ ตัวสะกด เครื่องหมายวรรคตอน โครงสร้างไวยากรณ์ และคำศัพท์
2. ใช้แบบทดสอบปรนัยในการวัดความสามารถในการเรียบเรียงลำดับเนื้อหาโดยให้เรื่องที่มีความยาวมาก ๆ มาเป็นข้อทดสอบ
3. ใช้แบบทดสอบอัตนัยโดยให้เขียนเรียงความสั้น ๆ มากกว่า 1 เรื่องขึ้นไป แต่ละเรื่องใช้เวลาในการเขียนประมาณ 20-30 นาที เพื่อวัดความสามารถในการใช้ท่วงทำนองเขียนเนื้อเรื่อง และจัดลำดับความ
4. ใช้แบบทดสอบอัตนัย โดยให้คัดตารางหรือรูปภาพด้วยเพื่อช่วยในด้านข้อมูล

โดยสรุปแล้ว ลักษณะของแบบทดสอบวัดและประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษที่ดีควรเป็นการผสมผสานระหว่างแบบปรนัยและแบบอัตนัย เพื่อที่จะสามารถวัดและประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนได้ครอบคลุมทุกองค์ประกอบ ทำให้ข้อทดสอบมีความเที่ยงตรงทั้งด้านโครงสร้างและเนื้อหา (Construct and Content Validity) โดยใช้แบบทดสอบปรนัยวัดในด้านคำศัพท์ หรือโครงสร้าง ส่วนแบบทดสอบอัตนัยใช้วัดด้านเนื้อหา ความคิดที่แสดงออก หรือความรู้ที่ข้อเขียนนั้น ๆ

หลังจากที่ครูได้ทำการวัดและประเมินผลทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไปแล้ว สิ่งทีครูจะต้องทำต่อไปคือ การตรวจและให้คะแนนงานเขียนนั้น ๆ วิธีการตรวจและให้คะแนนงานเขียนนี้อยู่ด้วยกันหลายวิธีตามลักษณะของงานเขียน ดังที่ แมดเซน (Madsen, 1983) ได้เสนอวิธีการตรวจให้คะแนนสำหรับงานเขียนในชั้นต่าง ๆ ดังนี้

1. วิธีประเมินขั้นก่อนการเขียน (pre-writing) เช่น การคัดลอก การฝึกขั้นนี้ จะช่วยให้ผู้เรียนทราบถึงกลไกการเขียน โดยให้ผู้เรียนคัดลอกข้อความจากตารางเทียบแทนต่าง ๆ เป็นต้น

การตรวจให้คะแนนนั้น สามารถให้คะแนนโดยวิธีการหัก 1 คะแนน ต่อที่ผิด 1 แห่ง เป็นต้น รายละเอียดการตรวจให้คะแนนจะมีวิธีการเช่นเดียวกับการเขียนตามคำบอกซึ่งจะกล่าวต่อไป

2. วิธีประเมินการเขียนขั้นเริ่มต้น (beginning writing) เช่น การเขียนตอบคำถาม แต่งประโยค และการเขียนตามคำบอก เป็นแบบทดสอบที่ใช้ได้ง่ายมาก และสามารถให้ข้อมูลในเรื่องของความสามารถทางภาษาของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี

สำหรับการตรวจให้คะแนนนั้น แมคเซน แนะนำว่า วิธีที่ดีที่สุดในการตรวจให้คะแนน ก็คือ หัก 1 คะแนนต่อที่ผิด 1 แห่ง ซึ่งจะเป็นการให้คะแนนที่เที่ยงตรง รวดเร็ว และเชื่อถือได้ ส่วนการเขียนผิดในที่นี้ หมายถึง การละไว้ไม่เขียน หรือ การเขียนเติมคำเกิน การเขียนลำดับ คำกลับกัน ข้อผิดพลาดไวยากรณ์ เป็นต้น (โดยมีข้อยกเว้น คือ จะหักคะแนน 1 คะแนน เมื่อเขียนคำหนึ่ง ๆ ผิดเพียงครั้งเดียว หากเขียนคำนั้นผิดซ้ำอีกก็ไม่ต้องหักคะแนนซ้ำ)

การตรวจให้คะแนนสำหรับการเขียนตามคำบอกก็สามารถใช้วิธีการเช่นเดียวกันกับวิธีการที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ และมักจะใช้วิธีกำหนด จำนวนคะแนนที่แน่นอนโดยไม่จำเป็นต้องคำนึงถึงจำนวนคำในข้อความ ถ้าข้อสอบเขียนตามคำบอกไม่ได้เป็นเพียงส่วนหนึ่งของข้อสอบทั้งฉบับ ก็สามารถกำหนดให้คะแนนเต็มเป็น 100 คะแนน แล้วลองรวมจำนวนคำที่เขียนผิด หากไม่มีผู้เรียนคนใดเขียนผิดถึง 100 ตำแหน่ง ครูก็สามารถหักจำนวนที่ผิดจาก 100 คะแนนได้ ถ้ามีผู้เรียนบางคนเขียนผิดเกินกว่า 100 ตำแหน่ง ครูก็สามารถหารครึ่งของจำนวนที่ผิดของทุก ๆ คนเสียก่อนแล้วจึงค่อยหักคะแนนที่หารมาได้ออกจากคะแนนเต็ม 100 ของผู้เรียน ดังนั้นข้อความที่จะนำมาทดสอบการเขียนตามคำบอกนั้น ควรจะมีความยาวประมาณ 75-100 คำ

3. วิธีประเมินการเขียนอิสระ (free writing) ในการตรวจเรียงความนั้น การที่ครูกำหนดองค์ประกอบต่าง ๆ ของการเขียนในการตรวจนั้น ก่อให้เกิดผลดีหลายประการ เช่นการประเมินเพียงองค์ประกอบบางอย่างจะช่วยให้ผู้ตรวจนั้นให้คะแนนงานเขียนได้อย่างแม่นยำ และสม่ำเสมอ และยังช่วยให้การตรวจให้คะแนนงานเขียนรวดเร็วยิ่งขึ้นอีกด้วย

วิธีการตรวจให้คะแนนงานเขียนอย่างมีแบบแผนนั้น แมคเซน ได้สรุปแบ่งเป็น 2

ประเภท คือ วิธีการวิเคราะห์ และวิธีการใช้ความรู้สึกประเมินงานเขียนทั้งเรื่อง

3.1 วิธีการวิเคราะห์ (analytical method) เป็นวิธีที่มุ่งแยกประเมินองค์ประกอบต่าง ๆ ของงานเขียน สิ่งที่ครูจะพิจารณาในการตรวจให้คะแนน คือ องค์ประกอบต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

กลไกการเขียน (mechanics) ซึ่งรวมถึงเรื่องการจัดหน้าด้วยอักษรตัวใหญ่ และเครื่องหมายวรรคตอน โดยเฉพาะเครื่องหมายวรรคตอนท้ายประโยค

การสะกดคำ (spelling) ในเรื่องนี้ จะไม่หักคะแนนซ้ำคำที่เขียนผิดซ้ำอีก

ไวยากรณ์ (grammar) จะรวมเรื่องพื้นฐานทั้งหลายที่ได้สอนไปแล้ว เช่น

ความหมายของประโยค กาลของกริยา และการเรียงลำดับคำ

การจัดลำดับเรื่อง (organization) เรื่องนี้นับเป็นองค์ประกอบสำคัญของงานเขียน

การเลือกใช้คำศัพท์ (vocabulary choice)

สำหรับการให้คะแนน ถ้าครูมีความเห็นว่าองค์ประกอบทุกเรื่องมีความสำคัญเท่ากัน

หมด ครูอาจใช้ระบบการหักคะแนนดังต่อไปนี้ คือกำหนดว่า

ข้อผิดพลาด 1-2 ตำแหน่ง : หัก 1 คะแนน

ข้อผิดพลาด 3-5 ตำแหน่ง : หัก 2 คะแนน

ข้อผิดพลาดมากกว่า 5 ตำแหน่ง : หัก 3 คะแนน

แต่บางครั้งในการตรวจให้คะแนนครูอาจให้ความสำคัญขององค์ประกอบในแต่ละเรื่องไม่เท่ากัน เช่น ครูให้น้ำหนักข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์มากเป็นสองเท่าหรือสามเท่าของข้อผิดพลาดด้านกลไกการเขียน และการเรียบเรียงข้อความอาจมีน้ำหนักมากเป็นสองเท่าของข้อผิดพลาดด้านไวยากรณ์ เป็นต้น

แนวการวิเคราะห์แบบนี้เราจะให้คะแนนสำหรับงานเขียนในแต่ละองค์ประกอบไว้ ดังตัวอย่างเช่น

กลไกการเขียน.....20 %

การเลือกใช้คำศัพท์.....20 %

ไวยากรณ์และการใช้ภาษา.....30 %

การจัดลำดับเรื่อง.....30 %

3.2 วิธีการใช้ความรู้สึกประเมินงานเขียนทั้งเรื่อง (holistic method) วิธีนี้

ครูจะเน้นความสำคัญของการสื่อความหมาย (communication) โดยจะพิจารณาว่าเรียงความ

ทั้งเรื่องนั้นสื่อความหมายได้ดีเพียงใด ข้อผิดพลาดด้านกลไกที่เป็นจุดย่อย ๆ และรบกวนการสื่อสารเพียงเล็กน้อยก็จะถูกหักคะแนนน้อยมาก ในการใช้ความรู้สึกในการประเมินงานเขียนแบบนี้จะมีการเปรียบเทียบงานเขียนชิ้นหนึ่งกับงานเขียนชิ้นอื่น ๆ ด้วย การให้คะแนนด้วยวิธีนี้อาจทำให้ผู้ตรวจไม่มีความมั่นใจในการตรวจเท่ากับการให้คะแนนข้อสอบการสะกดคำหรือข้อสอบไวยากรณ์ ซึ่งมีความเป็นปรนัยมากกว่า อย่างไรก็ตาม วิธีการตรวจแบบนี้ก็เป็นวิธีที่ดีที่สุดในหนึ่งสำหรับการประเมินการเขียนเพื่อการสื่อสารที่ซับซ้อน

แนวคิดวิธีการประเมินงานเขียนอิสระของ แมคเซน คล้ายคลึงกับแนวคิดของ ฮีตัน (Heaton, 1975) ที่ได้เสนอวิธีการตรวจให้คะแนนการเขียนเรียงความแบบอิสระไว้ 2 วิธี คือ วิธีอาศัยการวิเคราะห์ และวิธีอาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ แต่วิธีการตรวจที่อาศัยการวิเคราะห์ของ ฮีตัน นั้น จะมีการสร้างแผนการตรวจโดยมีการแยกแยะองค์ประกอบต่าง ๆ ของเรียงความที่จะให้คะแนน ซึ่งผู้เรียนแต่ละคนจะสามารถเห็นได้ว่าคะแนนของตนเองนั้นได้มาอย่างไร โดยผู้ตรวจสามารถแนบใบรายการการให้คะแนนไว้ตอนท้ายของงานเขียน ดังตัวอย่างการให้มาตราส่วนประเมินค่าแบบ 5 คะแนน ดังต่อไปนี้

รายการ	5	4	3	2	1
ไวยากรณ์		x			
คำศัพท์			x		
การใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการสะกดคำ			x		
ลีลาการเขียน และความสละสลวยในการสื่อความ				x	
ความสอดคล้องของเนื้อหาเกี่ยวกับเรื่องที่จะเขียน			x		

15
คะแนน

จากตัวอย่างใบรายการการให้คะแนนดังกล่าวสามารถยึดหยุ่นได้ตามความเหมาะสมกับการทดสอบในแต่ละครั้ง ส่วนวิธีการอาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์นั้น ฮีตัน ได้เสนอว่า การตรวจโดยอาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเพียงคนเดียวมีความเป็นอัตนัยสูง ซึ่งอาจมีข้อผิดพลาดได้เพราะอาจถูกกระทบกระเทือนด้วยความเหนื่อย ความอคติ เป็นต้น วิธีนี้จึงแก้ไขโดยใช้ผู้ตรวจ 3 หรือ 4 คน

ให้ตรวจงานเขียนแต่ละชิ้น แล้วรวมคะแนนที่ได้จากผู้ตรวจทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ยเป็นคะแนนที่ได้ของผู้เรียน ดังตัวอย่าง

ผู้ตรวจคนที่	เรียงความเรื่องที่ 1 คะแนนที่ได้	เรียงความเรื่องที่ 2 คะแนนที่ได้	เรียงความเรื่องที่ 3 คะแนนที่ได้
1	3	5	4
2	2	4	2
3	2	4	3
4	3	4	1
คะแนนรวม	10	17	10
คะแนนเฉลี่ย	2.5	4	2.5

สรุปแล้ววิธีการตรวจและให้คะแนนนั้นจะมีวิธีการพิจารณาให้คะแนนดังนี้

1. การคัดลอกประโยค, การเขียนตามคำบอก, การตอบคำถาม และการแต่งประโยค งานเขียนดังกล่าวนี้ มีวิธีการตรวจหลายวิธีแล้วแต่ครูจะเลือกไปใช้ให้เหมาะสมกับเรื่องที่ต้องการวัด เช่น การคัดลอกข้อความและการเขียนตามคำบอก อาจให้คะแนนโดยการหัก 1 คะแนนเมื่อเขียนผิด 1 ตำแหน่ง และถ้าพบผิดซ้ำคำเดิมก็จะไม่หักอีก เป็นต้น

2. การเขียนเรียงความ มีวิธีการตรวจให้คะแนน 2 วิธี คือ

1. วิธีการวิเคราะห์ เป็นการประเมินองค์ประกอบต่าง ๆ ของงานเขียน ซึ่งส่วนใหญ่จะแบ่งองค์ประกอบของงานเขียนดังนี้คือ กลไกการเขียน การสะกดคำ ไวยากรณ์ การจัดลำดับเรื่อง และการเลือกใช้คำศัพท์ ส่วนการกำหนดคะแนนสำหรับองค์ประกอบในแต่ละเรื่องนั้นขึ้นอยู่กับครูที่จะให้ความสำคัญกับเรื่องใดเป็นพิเศษก็จะกำหนดคะแนนในเรื่องนั้นมาก เป็นต้น หรือถ้าครูเห็นว่าองค์ประกอบทุกเรื่องมีความสำคัญเท่ากันหมด ก็สามารถกำหนดคะแนนให้เท่ากันได้

2. วิธีการอาศัยความรู้สึกประเมินงานเขียน ซึ่งจะแบ่งเป็นการตรวจโดยครูคนเดียว วิธีนี้จะมีค่าเป็นอันดับสูง จึงอาจแก้ปัญหาโดยการให้ครู 3-4 คนมารับผิดชอบในการตรวจงานเขียนเรื่องเดียวกัน แล้วใช้วิธีหาค่าเฉลี่ยที่จะเป็นคะแนนของผู้เรียน

6. สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ

ประเทศไทยได้มีการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลานานหลายปี แต่กระนั้นความรู้และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนยังอยู่ในระดับที่ไม่น่าพอใจ ทั้งนี้เนื่องจากปัญหาสำคัญหลายประการที่ทำให้การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ปัญหาดังกล่าวได้แก่

1. ปัญหาเกี่ยวกับตัวครู เช่น ขาดแคลนครูที่มีคุณวุฒิ และความรู้ของครูยังไม่ได้มาตรฐาน การขาดแคลนครูภาษาอังกฤษที่มีคุณสมบัติเหมาะสมเป็นปัญหาที่มีมาตั้งแต่การใช้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2503 มาจนกระทั่งถึงปัจจุบันปัญหานี้ก็ยังไม่ได้รับการแก้ไข (สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2530)
2. ปัญหาเกี่ยวกับตัวนักเรียน เช่น นักเรียนไม่เห็นความจำเป็นที่จะต้องเรียนวิชาภาษาอังกฤษ ถึงแม้หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ได้ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า จะเสริมสร้างให้นักเรียนมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนภาษาอังกฤษ แต่กระนั้นปัญหานี้ก็ยังคงมีอยู่ในปัจจุบัน เนื่องจากสภาพแวดล้อมของนักเรียนไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษสำหรับการติดต่อสื่อสาร นักเรียนจึงขาดแรงจูงใจที่จะเรียนภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะนักเรียนประถมศึกษาในชนบทส่วนใหญ่จะมองไม่เห็นความจำเป็นของการเรียนภาษาอังกฤษเลย (รวงทอง ดำรงสุกิจ, 2525 อ้างถึงใน สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2530)
3. ปัญหาในด้านผู้บริหาร เช่น ผู้บริหารบางคนยังขาดความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักสูตร ตลอดจนการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามหลักสูตรภาษาอังกฤษระดับประถมศึกษา จึงไม่สามารถให้การนิเทศภายในได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ผู้บริหารบางคนก็ไม่ให้ความสนใจและไม่เห็นความสำคัญของการเรียนการสอนภาษาอังกฤษจึงไม่กระตุ้นให้ครูมีความตื่นตัวในการจัดเตรียมการเรียนการสอน (หน่วยศึกษานิเทศก์สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ, 2528 อ้างถึงใน สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2530)
4. ปัญหาการขาดแคลนอุปกรณ์การเรียนการสอน ถึงแม้ว่าหน่วยงานเจ้าสังกัดโรงเรียนจะตระหนักถึงความสำคัญของปัญหานี้มานานแล้ว แต่ปัญหานี้ก็ยังคงเกิดขึ้นตลอดมา จากสรุปผลการติดตามการใช้หลักสูตรระดับประถมศึกษาพบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ยังขาดสื่อการเรียนการสอน เช่น แถบบันทึกเสียง บัตรคำ บัตรภาพ แบบฝึกหัด และอุปกรณ์ต่าง ๆ ซึ่งก่อให้เกิดปัญหาต่อการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นอย่างมาก (กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ, 2528 อ้างถึงใน สุไร พงษ์ทองเจริญ, 2530)

จากปัญหาดังกล่าวข้างต้น ส่งผลทำให้ผู้เรียนไม่มีความสามารถในทักษะทั้ง 4 ด้านอัน ได้แก่ ทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และโดยเจเนาะอย่างยิ่งทักษะการเขียน

ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ เป็นทักษะขั้นสุดท้ายที่มีความสำคัญมากที่สุดทักษะหนึ่ง เพราะเป็น ทักษะที่ใช้ติดต่อสื่อสารเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความรู้สึกให้ผู้อื่นทราบทางตัวอักษร ดังนั้น ทักษะการเขียนจึงเป็นทักษะที่ต้องอาศัยความรู้ ความสามารถหลายด้าน เช่น ความรู้ในเรื่องโครงสร้าง ไวยากรณ์ คำศัพท์และสำนวน การสะกดคำ และเครื่องหมายวรรคตอน นอกจากนี้ผู้เรียนยังต้อง มีความรู้ในเรื่อง การเรียบเรียงคำในประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และสื่อความหมายได้ ด้วยเหตุนี้นักเรียนไทยจำนวนมาก จึงมีปัญหาเกี่ยวกับทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ จากผลการวิจัย ของนักวิจัยหลายท่านได้ยืนยันว่า ผู้เรียนส่วนใหญ่ยังไม่มีความสามารถด้านทักษะการเขียนเท่าที่ควร ระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษยังอยู่ในเกณฑ์ที่ไม่น่าพอใจ และยังมีข้อบกพร่องในการ เขียนอยู่มาก ดังผลการวิจัยของ ปรีชา อีระวงศ์ และคณะ (2525) ที่พบว่า นักศึกษามีความ สามารถในการเขียนอยู่ในระดับต่ำ และมีข้อบกพร่องในด้านการเรียงลำดับข้อความ การใช้เครื่องหมาย วรรคตอน และโครงสร้างทางภาษาตามลำดับ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ กุสุมา มหะสุนทร (2518) อุไร แฉล้ม (2522) ณัฐฉิณ ปิ่น (2522) วิไล ชิวเจริญกุล (2523) อุษา กาญจนสถิตย์ และคณะ (2525) โสภิต มงคลสิริเกียรติ (2529) และศุภพร สุขชื่น (2529) ซึ่งวิจัยเกี่ยวกับ ความสามารถในการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษา ระดับวิทยาลัยครูและมหาวิทยาลัย พบว่า ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักศึกษายังอยู่ ในระดับที่ไม่น่าพอใจ คือ ไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ และยังมีข้อบกพร่องในเรื่อง โครงสร้างไวยากรณ์ ลีลาการเขียน กลไกในการเขียน และคำศัพท์ สาเหตุที่ทำให้ผู้เรียนไม่สามารถเขียนภาษาอังกฤษ ได้ดีนั้น เนื่องมาจาก

1. ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับภาษาอังกฤษจำกัด
2. ผู้เรียนมีประสบการณ์ในการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษน้อย
3. ผู้เรียนไม่เคยชินกับการใช้ทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ
4. ความแตกต่างระหว่างภาษาไทยกับภาษาอังกฤษมีมาก ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสน

ในการใช้ภาษา (พวงเพ็ญ อินทรประวัตติ, 2523)

ส่วน บรูคส์ (Brooks, 1964) ได้กล่าวถึงเหตุผล 4 ประเด็นที่ทำให้ผู้เรียนเกิดข้อบกพร่อง

ในการเขียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของ นวงเพ็ญ อินทรประวัติ ดังนี้

1. ผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของทักษะการเขียนอย่างจำกัด
2. ผู้เรียนขาดการฝึกฝนด้านทักษะการเขียนอย่างเพียงพอ
3. รูปแบบของภาษาที่แตกต่างกัน ทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนในการใช้ภาษา
4. ผู้เรียนเขียนตามลักษณะการพูดจึงทำให้งานเขียนไม่ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ของภาษา

โอล์สสัน (Olsson, 1973 อ้างถึงใน Sumittra Angwattanakul, 1975) ได้ให้ความเห็นเพิ่มเติมอีกว่า ความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน ความเกียจคร้าน การขาดความสนใจ และความล้มเหลวของวิธีการสอนของครู ก็สามารถส่งผลทำให้ผู้เรียนเกิดข้อบกพร่องในการเขียนได้

นอกจากนี้ ริชาร์ด (Richard, 1978) ได้จัดประเภทของสาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษออกเป็น 6 ประเภทซึ่งสอดคล้องกับนักการศึกษาท่านอื่นที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้น ดังนี้

1. การแทรกแซงของภาษาแม่
2. การนำกฎไวยากรณ์ของภาษาที่สองไปใช้ไม่ถูกต้อง
3. ความพลั้งเผลอ ความเหนื่อยอ่อน อารมณ์ผิดปกติ
4. การถ่ายโยงของขบวนการรับรู้ภาษาแม่ มายังการเรียนรู้ภาษาที่สอง
5. กลไกการนำกฎเกณฑ์ภาษาที่เรียนมาใช้ในการสื่อความหมาย
6. วิธีสอน หรือตำราเรียนที่ครูใช้ในการสอน

โดยสรุปแล้ว สาเหตุที่ทำให้เกิดข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษนั้น เกิดจากผู้เรียนมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของทักษะการเขียนภาษาอังกฤษอย่างจำกัด การขาดประสบการณ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ รูปแบบทางภาษาที่แตกต่างกัน การแทรกแซงของภาษาแม่ ความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน การขาดความสนใจ สภาพอารมณ์ การพลั้งเผลอ และวิธีการสอนของครู จากสาเหตุดังกล่าวนี้จะเห็นได้ว่า สาเหตุของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่สำคัญประการหนึ่งเกิดขึ้นเนื่องจาก การแทรกแซงของภาษาแม่ ซึ่ง เฉลลา ชัยรัตน์ (Chaloe Chaiyaratana, 1961 อ้างถึงใน อรุณี ตันต์ศิริ, 2523) ได้กล่าวถึง ข้อบกพร่องที่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่นั้น

มีอยู่ 3 ลักษณะคือ

1. เกิดจากการที่ภาษาแม่ขาดกฎเกณฑ์บางอย่างที่มีอยู่ในภาษาที่จะเรียน ผู้เรียนจึงเกิดความเคยชินทำให้ละเลยกฎเกณฑ์ของภาษาที่จะเรียนเหล่านี้ไปเสีย
2. เกิดจากการที่ภาษาแม่มีลักษณะบังคับที่ทำให้เกิดโครงสร้างต่าง ๆ มากแบบกว่าภาษาที่จะเรียน ผู้เรียนจึงนำลักษณะดังกล่าวไปใช้ในภาษาใหม่ ทั้ง ๆ ที่ลักษณะนั้นไม่จำเป็นสำหรับภาษาใหม่เลย
3. เกิดจากการที่ผู้เรียนเรียนรู้ลักษณะใหม่ ๆ ของภาษาที่สอง โดยการสรุปกฎเกณฑ์เอาเอง แล้วนำกฎเหล่านั้นไปใช้ในโครงสร้างอื่น ๆ ที่ตนคิดว่าเหมือนกัน แต่แท้จริงแล้วเป็นการใช้แนวเทียบภาษาที่ผิด ๆ

ส่วน ซีลิงเกอร์ (Selinker, 1977) ได้ให้ความเห็นในเรื่องของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ ที่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่ว่า ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้เรียนจะสร้างกฎไวยากรณ์ใหม่ ซึ่งมีลักษณะของการใช้กฎร่วมกันระหว่างสองระบบภาษา อันได้แก่ ระบบของภาษาแม่ และระบบของภาษาที่กำลังเรียนอยู่ (Target Language) ซีลิงเกอร์ เรียกภาษาของผู้เรียนนี้ว่า "ภาษาระหว่าง 2 ระบบภาษา" (Interlanguage) เพราะมีลักษณะก้ำกึ่งกันระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สอง ซึ่งลักษณะการเขียนแบบนี้ เกิดจากกระบวนการที่เกิดขึ้นในการเรียนภาษา ได้แก่

1. อิทธิพลของภาษาแม่ของผู้เรียน
2. กลวิธีในการฝึกในขณะที่เรียนภาษาที่สอง
3. วิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนภาษาที่สอง
4. วิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการสื่อสาร หรือพูดจากับเจ้าของภาษา
5. การสรุปกฎเกณฑ์และความหมาย นอกเหนือไปจากที่เจ้าของภาษาให้อยู่
7. การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ

การที่โครงสร้างทางภาษาของผู้เรียนมีความแตกต่างจากโครงสร้างทางภาษาที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่นี้ จึงทำให้มีการศึกษาว่า ลักษณะใดทางภาษาที่แตกต่างกันออกไป เพื่อเป็นแนวทางในการหาข้อมูลมาช่วยในการปรับปรุงการเรียนการสอนภาษาที่ผู้เรียนกำลังเรียนอยู่ โดยเฉพาะด้านทักษะ

การเขียน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา (Contrastive Analysis) ซึ่งวิธีนี้เป็น การนำเอาลักษณะที่แตกต่างกัน และคล้ายคลึงกันระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่กำลังเรียนอยู่มาช่วยในการปรับปรุงการเรียนการสอน

ในเรื่องนี้ โล โคโค (Lo Coco, 1975 อ้างถึงใน อัจฉรา วงศ์โสธร, 2529) ได้เสนอประเภทข้อผิดพลาดโดยใช้นวทางการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา ดังต่อไปนี้

ประเภทของข้อผิดพลาด	ภาษาแม่ (L 1)	ภาษาที่เรียน (L 2)	ข้อผิดพลาดในภาษาที่เรียน (L 2)
1. ระหว่างภาษา (interlingual)	มีกฎ	ไม่มีกฎ	ใช้กฎของภาษาแม่
2. ภายในภาษา (intra lingual)	ไม่มีกฎ	มีกฎ	ใช้กฎของภาษาที่เรียนอย่างผิด ๆ
3. ทวิรูป (dual)	ไม่มีกฎ	มีกฎ	ไม่ใช้กฎของภาษาใดภาษาหนึ่ง
4. ไม่มี การถ่ายโอน (lack of transfer)	มีกฎ ไม่มีกฎ	มีกฎ ไม่มีกฎ	ไม่การใช้กฎ นำกฎที่ใช้ไม่ได้มาใช้
5. สื่อความหมาย (communicative)	-	-	พยายามนำโครงสร้างที่ยังไม่ เรียนมาใช้
6. การซ้ำซ้อนกัน (overlap)	-	-	ข้อผิดพลาดมีสาเหตุจาก 2 แหล่งขึ้นไป

จากข้อมูลดังกล่าวสามารถนำมาวิเคราะห์ข้อผิดพลาดของนักเรียนไทยในการเรียนภาษาอังกฤษเป็นตัวอย่างได้ดังต่อไปนี้

ประเภทของข้อผิดพลาด	ตัวอย่าง	สาเหตุ
1. ระหว่างภาษา	* can go or can't go	- ละเว้นการใช้ประธานของประโยค
2. ภายในภาษา	* He enjoy show.	- ไม่ใช่ S-V agreement - ละการใช้ article
3. ทวีรูป	* I can to go.	- ใส่ preposition โดยไม่จำเป็น
4. ไม่มีการถ่ายโอน	* I go tomorrow. * Walking along the street, the car hit the man.	- ละการที่บ่งอนาคตกาล ซึ่งในภาษาไทยจะใช้ "จะ" ภาษาอังกฤษใช้ "shall" หรือ "will" - ในภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ไม่มีใช้คำนามซึ่งเป็นประธานและกรรมของประโยคปนกัน ในที่นี้นักเรียนใช้คำขยายกรรมของประโยคมาไว้ที่ ๆ ขยายประธาน
5. สื่อความหมาย	* If I were rich, I will travel around the world.	- นักเรียนยังไม่ได้เรียนการใช้ conditional aspect.
6. การซ้ำซ้อนกัน	* I denied to going to bowling.	- นักเรียนใช้ denied แทน refused - ใช้ -ing เป็นคำนามตามหลัง "to" - ใช้ preposition "to" เชื่อมคำนามแทนคำกริยา

อย่างไรก็ตาม ผลของการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาแสดงถึงข้อบกพร่องของผู้เรียนที่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่เพียงอย่างเดียว (อรุณี ตันต์ศิริ, 2528) ซึ่งข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ ไม่เพียงแต่เกิดจากการแทรกแซงของภาษาแม่เท่านั้น ยังเกิดจากสาเหตุอื่น ๆ อีก เช่น การมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของทักษะการเขียนภาษาอังกฤษอย่างจำกัด การขาดประสบการณ์ด้านทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ การขาดความสนใจ ความเข้าใจที่คลาดเคลื่อน สภาพอารมณ์ ความหลังเผลอ และวิธีการสอนของครู เป็นต้น

หลังจากที่ได้มีการศึกษาข้อมูล และผลของการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษาแล้ว แมกกี (Mackey, 1966) ได้ให้ความเห็นว่า วิธีการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษานั้น ให้ผลการทำนายข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ น่าเชื่อถือน้อยกว่าวิธีการวิเคราะห์ข้อบกพร่องจากการใช้ภาษาโดยตรงของผู้เรียน ซึ่งในเรื่องนี้ โจฮันสัน (Johansson, 1975) ได้ให้ความเห็นที่สอดคล้องกันว่า การวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา และการวิเคราะห์ข้อบกพร่องจากการใช้ภาษาโดยตรง มีจุดมุ่งหมายหลักที่เหมือนกันคือ จะได้รับถึงสิ่งที่เป็นปัญหาของผู้เรียน แต่การวิเคราะห์ข้อบกพร่องจากการใช้ภาษาโดยตรงสามารถยืนยันได้แน่ชัดกว่าว่า ผู้เรียนมีความเข้าใจในภาษานั้นมากน้อยเพียงใดในแต่ละระดับของการเรียนรู้

สำหรับการวิเคราะห์ข้อบกพร่องจากการใช้ภาษาโดยตรงนั้น วอร์ดฮาugh (Wardhaugh, 1970) ได้กล่าวว่า วิธีการนี้เป็นการศึกษาปัญหาโดยเริ่มจาก วิเคราะห์ข้อบกพร่องจากการใช้ภาษาของผู้เรียนที่เกิดขึ้น และใช้ความแตกต่างระหว่างระบบภาษาทั้งสองมาอธิบายสาเหตุของการเกิดข้อบกพร่องเหล่านั้นว่า เกิดจากความแตกต่าง ความคล้ายคลึง หรือการแทรกแซงทางภาษาของภาษาทั้งสอง ซึ่ง จอร์จ (George, 1972) ได้กล่าวสนับสนุนวิธีการวิเคราะห์ข้อบกพร่องจากการใช้ภาษาของผู้เรียนโดยตรงว่า เป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพ และประหยัดเวลา ได้มากกว่าการวิเคราะห์เปรียบเทียบภาษา สำหรับการวิเคราะห์ข้อบกพร่องจากการใช้ภาษาของผู้เรียนโดยตรงนั้น นอริช (Norrish, 1983) ได้กล่าวว่า สามารถกระทำได้ 2 วิธี คือ

1. จัดรายการของข้อบกพร่องให้เหมาะสม ก่อนที่จะนำไปสู่การวิเคราะห์ข้อบกพร่องที่อาจเกิดขึ้นได้จากการทำแบบทดสอบ เทคนิคนี้มีชื่อว่า "The Pre-Selected Category Approach" ซึ่งเริ่มต้นโดยครูจัดรายการข้อบกพร่องที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ดังตัวอย่าง

List of headings

Abbreviations	Passive
Adjectives	Past Continuous
Adverbials	Past Participle
Age	Past Perfect
Agreement	Personal pronouns
Apostrophe	Plural problems
Articles a, an	Possessive adjectives
Articles (omitted)	Prepositions (omitted)
Articles (unnecessary, but inserted)	Preposition (unnecessary, but inserted)
as	
be	Prepositions (wrong one)
can	Present Continuous
Capital letters	Present Participle
Comma	Present Perfect
Comparison	Punctuation
Conditionals	Question tags
Conjunctions	Reflexive pronouns
could	Relative pronouns
Days and date	Sequence of tenses
Direct questions	Simple Future
do	Simple Past
ed / ing	Simple past, Passive
Full stop	Simple Present
Future Perfect	Simple Present, Passive
Gerund	Slang
have	Spelling

Hyphen	There is / are
Indirect questions	Time
Indirect	Unclassified
Infinitive	Verbs
Inverted commas	Vocabulary
Nouns (Countable/uncountable)	
Numbers	

เทคนิคนี้เหมาะสำหรับแบบทดสอบที่ถูกกำหนดให้มีข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน ดังนั้นจึงค่อนข้างจะยุ่งยากสำหรับครู หากนำไปใช้วิเคราะห์งานเขียนแบบอิสระ ซึ่งอาจมีข้อบกพร่องนอกเหนือไปจากที่ครูได้กำหนดไว้ แต่กระนั้นเทคนิคนี้ก็สามารถบ่งชี้ถึงสาเหตุของข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นได้

2. กำหนดรูปแบบการวิเคราะห์ข้อบกพร่องจากข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นในงานเขียนของนักเรียนทั้งหมด ซึ่งรูปแบบของการวิเคราะห์จะเน้นการจัดกลุ่มของข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นให้อยู่ในขอบเขตไวยากรณ์เดียวกัน สำหรับเทคนิควิธีการวิเคราะห์แบบนี้ จะมีอยู่ 2 วิธี คือ

2.1 เทคนิค "Let the Errors Determine the Categories" เริ่มจากครูบันทึกข้อบกพร่องบนการ์ดแผ่นเล็ก ๆ โดยแยกเป็นข้อบกพร่อง 1 ชนิด ต่อการ์ด 1 แผ่น จากนั้นจึงจัดกลุ่มข้อบกพร่องที่อยู่ในขอบเขตไวยากรณ์เดียวกันให้อยู่ในกลุ่มเดียวกัน ดังตัวอย่าง

Tense

for example, simple past instead of simple present active

A brother has more strength to help me whenever I fought with anyone.

Agreement

for example, subject-verb agreement

..things which makes me happy

Determiners

for example, omission of the definite article

Before United States..

Word order

for example, adverbs

They might have also some reason...

Fragments

for example, When he sat down...

etc.

วิธีการนี้เหมาะสำหรับวิเคราะห์ข้อบกพร่องจากงานเขียนภาษาอังกฤษจริง ๆ ซึ่งข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นควรควรบันทึกในการ์ดแผ่นเล็ก ๆ มากกว่าบันทึกในสมุดแบบฝึกหัด เพราะสามารถเคลื่อนย้ายและจัดเรียงลำดับได้ง่าย ถ้าการ์ดแผ่นหนึ่งไม่สามารถบันทึกข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นได้ทั้งหมด ก็สามารถบันทึกใส่การ์ดแผ่นอื่น ๆ ได้ การ์ดที่ใช้สำหรับบันทึกข้อบกพร่องเหล่านี้ ควรแบ่งตามระดับการเรียนและอายุของผู้เรียน เพราะข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นสามารถเปลี่ยนแปลงได้ตลอดเวลา

การจัดประเภทข้อบกพร่องที่พบจากแบบทดสอบด้วยวิธีนี้ ถ้าประโยคเดียวกันมีข้อบกพร่องมากกว่า 1 ชนิด ควรจะต้องบันทึกข้อบกพร่องในการ์ดมากกว่า 1 แผ่น ดังตัวอย่าง

My sister and me are wanting brother. จากประโยคนี้มีข้อบกพร่อง 3 ชนิด เพราะฉะนั้นควรควรบันทึกข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นดังนี้

การ์ดแผ่นที่ 1 บันทึกว่า My sister and I want ___ brother.

การ์ดแผ่นที่ 2 บันทึกว่า My sister and me want a brother.

การ์ดแผ่นที่ 3 บันทึกว่า My sister and I are wanting a brother.

เทคนิคการวิเคราะห์ข้อบกพร่องวิธีนี้ค่อนข้างจะเสียเวลา แต่มีประโยชน์คือ เก็บรักษาการ์ดต่าง ๆ ได้ง่าย และสามารถนำมาเช็คข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นใหม่ภายหลังได้

2.2 เทคนิค "The Quick Check Approach" ครูส่วนมากจะนิยมใช้เทคนิคนี้ เพราะนอกจากจะใช้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนแล้ว ยังใช้วิเคราะห์ข้อบกพร่องในการพูดได้ โดยครูสามารถใช้วิธีการเครื่องหมายลงในข้อบกพร่องที่เกิดขึ้น แล้วบันทึกไว้เล็กน้อยว่า มีข้อบกพร่องเรื่องอะไร จุดมุ่งหมายของการวิเคราะห์แบบนี้ สามารถเช็คได้ว่าเรื่องใดถูก และเรื่องใดผิดในเวลาอันรวดเร็ว ดังตัวอย่าง

Present Simple Tense	Pronoun Forms	Verb//subject Agreement	Vocabulary Misused
✓	✓	✗	bakes
✓	✓	✗	
✓	✓	✗	
✗ (be)	✓	✗	
✗ (be)	✓	✓	
✓		✓	
<p>Comments : In the main, not bad. Verb/Subject agreement needs more work. Pronouns seem well known. Pres. Sim. of "be" gives some difficulties -re -teach.</p>			

เทคนิคนี้ทำให้ครูทราบถึงอัตราส่วนของคำตอบที่ถูกต้อง และคำตอบที่ผิด ซึ่งช่วยให้รู้ว่า เรื่องใดที่นักเรียนมีความสามารถดีแล้ว และเรื่องใดที่นักเรียนควรจะปรับปรุง ขณะเดียวกัน นักเรียนก็จะทราบว่า เรื่องใดที่ตนควรหลีกเลี่ยงในการใช้ เพื่อจะสามารถเขียนสื่อความหมาย ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

วิธีการวิเคราะห์ข้อบกพร่องจากการใช้ภาษาโดยตรงของผู้เรียนนั้น ได้มีการทำวิจัยอย่าง กว้างขวาง ในระดับการศึกษาต่าง ๆ ดังเช่นงานวิจัยของ ดิคเคชั่น (Dickason, 1967), โรบินสัน (Robinson, 1960), เบียร์ด (Beard, 1963), นฤมล แสงพลอง (Narumon Saengplong, 1968), พาณี บุญทวี (Panee Boonthavi, 1970), ไวแอท (Wyatt, 1973), สุมิตรา อังวัฒนกุล (Sumitra Angwatanakul, 1975), ชาร์มา (Sharma, 1981), ซีเกล (Seigel, 1982), และคิม (Kim, 1983) ได้ทำการวิเคราะห์ข้อบกพร่องจากงานเขียนภาษาอังกฤษของผู้เรียน

เพื่อเป็นแนวทางสำหรับปรับปรุงข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้น ซึ่งพอจะสรุปได้ว่ามีข้อบกพร่องที่รวบรวมได้ ดังต่อไปนี้

1. การสะกดคำ (Spelling)
2. การใช้เครื่องหมายวรรคตอน (Punctuation)
3. การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ (Sentence structure)
4. การใช้คำกริยา (Verb groups)
5. การใช้คำนาม (Noun groups)
6. การใช้คำสรรพนาม (Pronouns)
7. การใช้คำคุณศัพท์ (Adjectives)
8. การใช้คำบุพบท (Prepositions)
9. การใช้คำที่ช่วยเน้นความหมายของคำอื่น (Intensifiers)
10. ความสับสนในการใช้คำหรือสำนวน (Confusion or misuse of words and idioms)
11. การใช้คำย่อหรือคำที่ไม่ใช้ในภาษาเขียน (Contraction, abbreviations and informalities)
12. การใช้คำซ้ำหรืออ้อมค้อม (Repetition and circumlocution)
13. การใช้คำที่ไม่จำเป็นหรือไม่เกี่ยวกับความ (Clumsy or virtually meaningless expressions)
14. การขาดความระมัดระวัง (Carelessness)
15. การใช้คำในประโยคไม่สัมพันธ์กัน (Agreement)
16. การเขียนประโยคไม่สมบูรณ์ (Fragment)
17. การเรียงลำดับคำ (Word order)

สำหรับประเทศไทยก็ได้มีผู้ทำการวิจัยเพื่อวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ เพื่อหาสาเหตุของข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นอยู่หลายท่าน ดังเช่น งานวิจัยของ กรองกาญจน์ นิธิพงศ์ (2516) นภาพร ทรัพย์ทวีมลบุญ (2516) ประทีป รุ่งทรานนท์ (2517) พันทิพา เข้มทอง (2524) สกล เกิดผล (2526) และ สมบูรณ์ วิชาวิบูล (2528) ที่พบว่า นักเรียนนักศึกษาของ

ไทยตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาไปจนถึงระดับอุดมศึกษา ต่างก็มีข้อบกพร่องด้านทักษะการเขียนด้วยกันทั้งสิ้น โดยเฉพาะข้อบกพร่องด้านการใช้คำศัพท์และสำนวนมีมากที่สุด รองลงมาคือ ข้อบกพร่องด้านการสะกตคำ การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอนตามลำดับ ซึ่งข้อบกพร่องดังกล่าวเกิดจากการพัฒนาทางภาษายังไม่สมบูรณ์ และมีการถ่ายโอนนิสัยระหว่างภาษาไทยมาใช้ในภาษาอังกฤษ เช่นเดียวกับ ปราณี กลลวณิชย์ (2509) ที่พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนของนิสิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย มีสาเหตุเนื่องมาจาก การแปลภาษาไทยเป็นภาษาอังกฤษชนิดคำต่อคำ ซึ่งผลการวิจัยดังกล่าวสอดคล้องกับผลการวิจัยของ จรัสศรี วัฒนศักดิ์ (2515) ที่พบว่า สิ่งที่เป็นปัญหาในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาวิทยาลัยครู คือความผิดพลาดในด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ และการเลือกคำศัพท์มาใช้

เมื่อพิจารณางานวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษทั้งในประเทศไทยและต่างประเทศที่กล่าวมาแล้วข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่าข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ ที่พบส่วนมากจะเป็น ข้อบกพร่องด้านการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ต่าง ๆ การเลือกใช้คำและสำนวน การสะกตคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน คำสันธาน การใช้คำในประโยคไม่สัมพันธ์กัน การเรียบเรียงลำดับของความคิด และการขาดความระมัดระวัง

นอกจากจะมึงานวิจัยที่เกี่ยวกับการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนในภาพรวมแล้ว ยังมีการทำวิจัยเพื่อวิเคราะห์หาข้อบกพร่องในแต่ละเรื่องด้วย ดังเช่นงานวิจัยของ นิโคลส์ (Nichols, 1977) และ ฮิมเมอร์ (Hymer, 1963) ได้วิจัยเพื่อวิเคราะห์หาลักษณะของการสะกตคำผิด ซึ่งพอจะสรุปได้ดังนี้

- การละตัวอักษร (Omission)
- การใช้อักษรอื่นมาแทน (Substitution)
- การเพิ่มตัวอักษรเมื่อเปลี่ยนเป็นคำใหม่ (Addition)
- การใช้อักษรตัวใหญ่ (Capitalization)
- การสับเปลี่ยนที่ของตัวอักษร (Transposition)
- การใช้ apostrophe ในรูปย่อ (Contraction)
- การใช้คำย่อที่มีเสียงคล้ายกันแทนที่คำที่ถูกต้อง

ส่วน จันทรเพ็ญ อंतरะกุล (2513) ได้ทำการวิจัยเพื่อหาโครงสร้างไวยากรณ์ที่เป็นปัญหาของนักเรียน ที่ปรากฏออกมาว่า โครงสร้างทางไวยากรณ์ที่เป็นปัญหา ได้แก่

- กระสวนต่าง ๆ ของคำกริยา (Pattern of verb forms)
 - การใช้คำนำหน้านาม หรือการไม่ใช้คำนำหน้านาม (Articles VS no articles)
 - กรรมาวจก (Passive voice)
 - รูปของคำกริยาวิเศษณ์ที่ผิดแปลกไป (Deviated forms of adverbs)
 - ความสอดคล้องระหว่างประธานและกริยา (Agreement of subject and verb)
 - การใช้คำสันธานและคำบุพบท (Use of conjunctions and prepositions)
 - ประโยคคำถามที่เปลี่ยนเป็นอนุประโยคในประโยคหลัก (Indirect questions)
 - การเติมส่วนท้ายของประโยคบอกเล่า ซึ่งขึ้นต้นด้วย There is ทำให้ประโยคบอกเล่า นั้นกลายเป็นประโยคคำถาม (Adding a tag question to a sentence beginning with "There is")
 - กาลต่าง ๆ (Tenses)
 - การเปรียบเทียบคำคุณศัพท์ (Comparison of adjectives)
 - การใช้คำกริยานุเคราะห์ (Use of auxiliary verbs)
 - การใช้ "How" ในการตั้งคำถามเมื่อคำตอบแตกต่างกัน (Use of question word "How")
 - คำบ่งชี้ เช่น a few, a little (Determiners : a few, a little)
 - การเรียงลำดับคำของคำถามที่เป็นอนุประโยคในประโยคหลัก (Indirect questions)
- ในกรณีที่มีคำขยายประเภทต่าง ๆ คือ คำคุณศัพท์เดี่ยว (single adjective) วลีและอนุประโยคที่ ทำหน้าที่เช่นเดียวกับคุณศัพท์ (adjective phrase and adjective clause) คำนามประสม (Compound nouns)

ส่วน ขอบบพร่องในการใช้คำศัพท์นั้น ศุภร เลหาพันธ์ (2524) ได้ทำการวิจัยเพื่อหา ข้อผิดพลาดของการใช้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ ซึ่งมีดังนี้

- ใช้คำผิดเพราะไม่รู้อาษาของคำศัพท์ และไม่สามารถแยกชนิดหรือหน้าที่ของคำที่ ต่างกัน

- ใช้คำผิดเพราะสับสนเสียงหรือรูปคำซึ่งคล้ายคลึงหรือใกล้เคียงกัน
- ใช้คำผิดเพราะความหมายของคำซ้ำ หรือใกล้เคียงกัน หรือเป็นคำที่มีความหมายเป็นไป

ในแนวเดียวกันกับคำศัพท์ที่กำหนดให้เป็นคำตอบ

- ใช้คำผิดเพราะขาดความระมัดระวังเรื่องกาล
- ใช้คำผิดเพราะความสับสนในเรื่องการสะกดคำ

สำหรับ อัญชลี ส่งเสริมสวัสดิ์ (2526) ได้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้เครื่องหมายรูปเรื่องในการเขียนเรียงความ ซึ่งผลการวิจัย พบว่า

- เครื่องหมายรูปเรื่องที่นักเรียนใช้มากที่สุดคือ เครื่องหมายทางคำศัพท์ (Lexical cohesion) รองลงมาคือ หน่วยอ้างอิง (Reference) และคำสันธานตามลำดับ ส่วนเครื่องหมายรูปเรื่องที่นักเรียนใช้น้อยที่สุด คือ คำแทน (Substitution)
- ข้อผิดในการใช้เครื่องหมายรูปเรื่องที่พบมากที่สุดคือ หน่วยอ้างอิง รองลงมาคือ คำสันธาน และคำที่ไม่พบข้อผิดเลยคือ การใช้เครื่องหมายทางคำศัพท์
- ลักษณะของการใช้เครื่องหมายรูปเรื่องผิด ที่พบมากที่สุดคือ การใช้เครื่องหมายรูปเรื่องไม่สอดคล้องกับพจน์ของตัวถูกอ้างอิง รองลงมาคือ การใช้เครื่องหมายรูปเรื่องผิดประเภท และที่พบน้อยที่สุด คือ การไม่ใช้เครื่องหมายรูปเรื่องในที่ที่ต้องการ

จากผลการวิจัยดังกล่าวมาข้างต้นนี้ จะเห็นได้ว่า ผู้เรียนในทุกระดับไม่ว่าจะพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ หรือพูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ดังเช่นประเทศไทย ต่างก็มีปัญหาและข้อบกพร่องด้านการเขียนภาษาอังกฤษด้วยกันทั้งสิ้น ถึงแม้ว่าข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่ปรากฏออกมานี้ จะแสดงให้เห็นถึงความล้มเหลวของการเรียนการสอนทักษะการเขียนภาษาอังกฤษ แต่กระนั้นข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษก็ยังมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนทักษะการเขียนเช่นกัน ดังที่ คอร์ดเดอร์ (Corder, 1967) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษดังนี้

1. ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ สามารถชี้ให้ครูผู้สอนได้เห็นถึงปัญหาของผู้เรียน เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ปัญหาต่อไปได้
2. ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษช่วยให้ครูรู้ว่า ผู้เรียนมีระบบการใช้ภาษาอย่างไร

มีกลวิธีการเรียนรู้ภาษาอย่างไร

3. ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษ สามารถช่วยให้ผู้เรียนได้พิจารณาถึงข้อผิดพลาดของตนที่เกิดขึ้น ทำให้ทราบแนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาดนี้ต่อไป

นอกจากนี้ บานาธี และ มาดาเรซ (Banathy and Madarez, 1969) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษว่า ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษทำให้ครูรู้ว่า ปัญหาใดที่เกิดขึ้นบ่อย ทำให้ครูมองเป็นปัญหาได้ตลอด สามารถช่วยให้ครูพยากรณ์ถึงปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้ ซึ่งส่งผลต่อการปรับปรุงการสอนของครู และการจัดเรียงลำดับเนื้อหาที่จะสอน ทำให้สามารถลดระดับความยากของปัญหานั้น ๆ ได้ ส่วน อัจฉรา วงศ์โสธร (2529) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของการวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษว่า สามารถนำมาใช้ในการสร้างข้อทดสอบแบบวินิจฉัยปัญหา (diagnostic test) เพื่อการเรียนซ่อมเสริมได้

สำหรับการตรวจแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่พบนั้น เบิร์ต (Burt, 1975) ได้กล่าวว่า ยังไม่มีการตกลงเป็นที่แน่นอนว่า ควรแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนเลขหรือไม่ ถ้าควรควรแก้ไขเมื่อไร ตรงไหน อย่างไร และใครควรเป็นผู้แก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนที่เกิดขึ้น ริงฟิลด์ (Wingfield, 1975) ได้เสนอแนะว่า นักเรียนควรเป็นผู้แก้ไขข้อบกพร่องด้วยตนเอง ซึ่งจะช่วยให้เรียนรู้ไวยากรณ์ได้ดีขึ้น แต่ คอร์ดเดอร์ (Corder, 1967) เน้นว่า การแก้ไขข้อบกพร่องควรทำทั้ง 2 วิธี คือ ผู้สอนแก้ไขเองบ้าง และผู้เรียนแก้ไขเองบ้าง ส่วนขั้นตอนในการแก้ไขข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษนั้น จอร์จ (George, 1972) เสนอแนะไว้ดังนี้

1. บันทึกรายการข้อบกพร่องของผู้เรียนแต่ละคน โดยระบุลักษณะของข้อบกพร่องในแต่ละประเภท
2. จากรายการข้อบกพร่องที่บันทึกไว้นั้น เลือกเอาเฉพาะที่ต้องการแก้ไขโดยด่วนเท่าที่เวลาจะอำนวย โดยพิจารณาว่า ข้อบกพร่องนั้นทำให้การสื่อความหมายผิดพลาด หรือเป็นข้อบกพร่องที่เกิดขึ้นบ่อยครั้ง
3. ศึกษาสาเหตุของข้อบกพร่องที่เลือกไว้ พร้อมทั้งเตรียมวิธีแก้ไขที่ถูกต้องและเหมาะสม

นอกจากนี้ ได้มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับการตรวจและแก้ไขงานเขียน ดังเช่น ซิว (Ziv, 1982)

ได้ทำการทดลองวิธีการตรวจงานเขียนที่จะช่วยให้ผู้เรียนพัฒนาทักษะการเขียน ผลปรากฏว่า การชี้
 ข้อบกพร่องในการเขียนอย่างละเอียดและเจาะจงทุกจุด พร้อมทั้งชี้แจงเหตุผลที่ผิดโดยไม่ต้องแก้ไข
 ข้อบกพร่องนั้นให้ เป็นวิธีทำให้ผู้เรียนพัฒนาการเขียนได้ดีที่สุด เพราะได้ทราบถึงเหตุผลที่ผิด และ
 ผิดที่ใดบ้าง ส่วน โรสเซน (Rosen, 1984) ได้ทำการวิจัยเพื่อสำรวจเกณฑ์ในการตรวจและ
 ให้คะแนนงานเขียนของนักเรียนพบว่า การตรวจและให้คะแนนของครูกจะเน้นที่ความถูกต้องของ
 การใช้ภาษามากที่สุด และข้อบกพร่องในการเขียนที่เกิดขึ้นจำเป็นต้องได้รับการแก้ไขปรับปรุงให้
 ถูกต้องสมบูรณ์ด้วย

โดยสรุปแล้ว ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นนั้นมีอยู่มากมายหลายประเภท
 ซึ่งมีสาเหตุจาก การแทรกแซงของภาษาแม่ การนำกฎเกณฑ์ของภาษาที่สองไปใช้ไม่ถูกต้อง การขาด
 ความระมัดระวัง การมีความรู้เกี่ยวกับองค์ประกอบของทักษะการเขียนค่อนข้างจำกัด การขาดการ
 ฝึกฝนด้านทักษะการเขียนอย่างเพียงพอ และวิธีการสอนของครู ถึงแม้ข้อบกพร่องในการเขียนภาษา
 อังกฤษที่เกิดขึ้น จะบ่งบอกถึงความล้มเหลวในวิธีการสอนของครู และความสามารถในด้านทักษะการ
 เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนยังไม่เป็นที่น่าพอใจ แต่กระนั้นครูผู้สอนสามารถนำข้อบกพร่องในการ
 เขียนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นมาเป็นแนวทางในการวางแผนเพื่อปรับปรุงการเรียนการสอน และการจัด
 ลำดับเนื้อหาที่จะสอน นอกจากนี้ข้อบกพร่องในการเขียนภาษาอังกฤษที่เกิดขึ้นยังสามารถช่วยให้นักเรียน
 ได้รู้ข้อผิดพลาดในการเขียนของตน อันจะนำไปสู่แนวทางในการแก้ไขข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นต่อไป

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย